

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κἀμμίαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΡΑΝΟΡΘΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὔλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΡΑΝΟΡΘΟΣ βγαίνει τρίς φορὰς τὴν ἐβδομάς καὶ τυπύεται σὲ 7—8 γιλιάρδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο ἢ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάδα δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ἔξω τῆς Ἑλλάδος 12. Κάνενας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητῆς, ἀν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρῶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποίηση πληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴ κάθε φορὰ.

Φόροι.

Κοντὰ στὰ ἄλλα ἡ προχθесινή Νέα Ἐφημερίς ἔγραψε καὶ τὰ ἐξῆς, τὰ ὅποια σὰς ἐξηγῶ στὰ ρωμαίικα, διότι ὅπως τὰ γράφη αὐτῆ εἶνε ἀλαμπουρνέζικα. Λοιπὸν λέει :

«Τὸν λαὸ τῆς Ἑλλάδος ἀρχισαν νὰ διαταράζουσαν κἀτι ζιζάνια σπέρνοντα σ' αὐτὸν γελοίας κοινωσιακὰς ἀπομιμήσεις, καὶ τὸν φέρνουσαν σὲ ἓνα ἀλλόκοτο ἐξερθεισμό, τὸν ὅποιο χαρχαλεύουσαν κἀτι Λασκόποι.»

Ἦθελε νὰ γράφῃ **φειλοπόλδες**, φίλοι δηλαδὴ τοῦ λαοῦ, ἀλλ' ἔστωντας νὰ μὴ εἴξερε αὐτῆ σὴν βαθειά ἑλληνικὴ λέξι τὴν ἔγραψε ἀνάποδα, **Λασκόποι**. Ἄς ἦναι.

Αὐτὰ τὰ λόγια τῆς Ἐφημερίας τῆς Νέας ἀποβλέπουσαν κοντὰ στοὺς ἄλλους κ' ἐμένα, ὅτι τάχα Λασκοπῶ, ἦγουν τῆς περιγελῶ τὸ λαὸ καμύνοντας πῶς ἀγαπῶ αὐτὸν, καὶ ὅτι σὰς σπέρνω γελοίας κοινωσιακὰς ιδέαις καὶ σὰς φέρνω σ' ἓνα παρχῆζον ἐρθεισμό.

Πρῶτο πρέπει νὰ ἐξηγήσωμε τί θὰ πῆ **κοινωσιατα**.

Κοινωσιατα θὰ πῆ ἀνθρώποι ποὺ θέλουσαν νὰ χαλάσουσαν τὴ κοινωνία τῆ σημερινῆ καὶ νὰ φτειάσουσαν νέα. μ' ἄλλα λόγια νὰ κάνουν μιὰ κοινωνία, εἰς τὴν ὅποια νὰ ἦμαστε ὅλοι ἴσοι, νὰ μὴ ὑπάρχουσαν πλούσιοι καὶ φτωχοὶ, νὰ δουλεύωμε δηλαδὴ ὅλοι ἴσα καὶ νὰ μοιραζώμαστε ἴσα ἴσα ὅ,τι κερδιζόμε. Νὰ μὴ ὑπάρχουσαν χρυσογδάραρι καὶ χαμῆλης λαός, νὰ μὴ ὑπάρχουσαν παλάτια καὶ βασιλείδες, καὶ καλύβια καὶ φτώχεια καὶ τῶν γονέων.

Νὰ τρώμε, δηλαδὴ τὴν ἄρτο μας, ὅπως εἶπε ὁ Θεὸς στὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐα, ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου μας, καὶ ὄχι νὰ δουλεύω ἐγὼ στὸ Τατόι, γιὰ νὰ πλουτίξῃ ὁ Σοῦτζος, ἡ ὅποιος δήποτε ἄλλος, νὰ μὴ ὑπάρχουσαν ἀγροτικὰ ζητήματα, σπίτια Μελλά, Ἀκαδημαῖαις καὶ κολοκύθια χωρὶς ρίγανι, γιὰτι χωρὶς νὰ ξεδεύωνται μελιούνια σὲ μάρμαρα καὶ κολῶνες μπορεῖ καὶ σὲ μιὰ καλύβια μέσα νὰ διδάχτουσαν τὰ ἴδια γράμματα οἱ ξυλοσκιστάδες καὶ κληνητάδες.

Τέττα κοινωνία, ἦτανε καὶ τῶν Σπαρτιωτῶν, τῶν Ἀχαιῶν

Μανιάτιδων, ὅλοι ἔτρωγχαν σ' ἓνα τραπέζι καὶ περιουσία κανεῖς δὲν εἶχε = τὰ πάντα κοινὰ = Καὶ γιὰ νὰ μὴ μποροῦσαν νὰ πλουτίξουσαν, εἶχαν κἀτι δεκάρες σιδερέναις ἴσα μὲ ἓνα πέταλο, ὥστε κάθε πλίτης νὰ μὴ μποροῦσαν, καὶ ἀν ἤθελε νὰ πάρῃ ἀπάνω του μιὰ δραχμὴ σὲ δεκάρες, γιὰτι θὰ γινότανε χαμῆλης γιὰ νὰ τῆς σηκῶν. Μ' αὐτὸ τὸ τρόπο καὶ ἡ σπατάλη περιοριζότανε καὶ πλούσιοι νὰ γίνῃ κανεῖς δὲν μποροῦσαν, καὶ ἔτσι ἐξέλειπε καὶ ἡ πολιτέλεια καὶ ἡ ἀχρειότης καὶ, καὶ. . . .

Αὐτοὺς τοὺς νόμους τῶν Σπαρτιατῶν μποροῦμε νὰ τοὺς ποῦμε **κοινωσιατικὰς**.

Ὅταν ὕστερα γεννήθηκε ὁ Σωκράτης, ὁ ὁποῖος ἦτανε μαρμαρῆς, ὁ μεγαλειότερος φιλόσοφος τοῦ κόσμου, ὁ προαπόστολος τοῦ Χριστοῦ, καθὼς εἶπε μιὰ φορὰ καὶ ὁ Λάκας, ἐδίδασκε στὸ Λαὸ τὴν οἰκονομία καὶ τὴν ἀλληλοβοήθεια. Ὁ Σωκράτης δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ διδάξῃ τὸ Λαὸ σὲ Ἀκαδημαῖαις καὶ Παναπιτήμια, ἀλλὰ τὸν διδασκε ὅπου βρισκότανε μέσα στοὺς δρόμους, στὰ ταβερνία, στὰ μπαρμπέρικα, (τὰ μπαρμπέρικα τότε εἶχαν μεγάλη ὑπόληψι ἦτανε σὰν νὰ λέμε λέσκικις) στὰ συμπόσια, στὰ πορνιστάσια καὶ μὲ λίγα λόγια ὅπου βρισκότανε.

Ὁ Σωκράτης δὲν ἦτανε φιλόδοξος, ἀλλὰ κύτταζε τὴ δουλιὰ του, ἦτανε μὲ τοὺς καλοὺς καὶ κακοὺς καλὸς, ἀνεξίκακος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ὅταν τὸν ἔδειρε ἓνας, δὲν καταδέχτηκε νὰ τοῦ δώσῃ κ' ἐκεῖνος ὅσαις μποροῦσαν, ἀλλὰ εἶπε, σ' ἓναν πῦ τὸν ρώτησε, γιὰτι νὰ καταδεχθῇ νὰ τὸν δείρουσαν χωρὶς νὰ κἀνῃ κ' αὐτὸς ὅ,τι μποροῦσαν, ἀπάντησε :

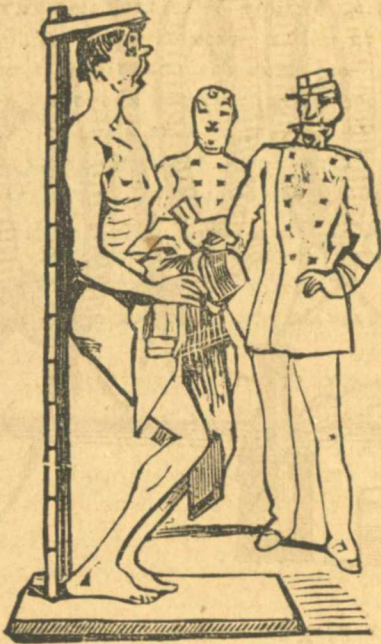
—Καὶ ἐπειδὴ μὲ κλότησε ἓνας γάδρος πρέπει νὰ τὸν κλοτήσω κ' ἐγὼ !

Ἄλλη μιὰ φορὰ συναπάντησε στὸ δρόμο ἓνα πλουσιόπικιδο καὶ ἀπαίδευτο καὶ εἶπε :

— Νὰ ἔτα χυτὸ ἀνδράποδο = δηλαδὴ, ἓνα χρυσογαδουράκι, διότι ἄνθρωπος ἀγγραμματος εἶνε ξύλο ἀπελέκτο, κούτσουρο δρυλὶ κρυμένο.

Ὅσα διδασκε, ποτὲ δὲν καταδέχτηκε νὰ τὰ γράφῃ, γιὰτι

φία, σὰς λέω, ὅτι ὁ Σωκράτης ἦτανε πιδ φιλόσοφος ἀπὸ τὸ Χριστὸ, καὶ οἱ δυὸ δὲ αὐτοὶ ἀνθρώποι, οἱ ὅποιοι ἦτανε καὶ εἶνε οἱ πιδ μεγάλοι φιλόσοφοι τοῦ κόσμου εἶχανε τὸ Λαὸ πάντοτε προὸ ὀφθαλμὸ τους, καὶ ὁ μὲν καὶ ὁ δὲ, ὑπερκασι- στήκανε τὰ δίκαια τοῦ Λαοῦ, χωρὶς νὰ τοὺς ὀνομαζοῦν τὰ κνώδπλα τῆς Νέας Ἐφημερίς, λαοκόποις.

Ἀξιωματικός. — Εἶσαι πολὺ χαμηλὸς γιὰ στρατιωτικὴς κατὰ τὸ μέτρο.

Ὁ Γκιζῶτος, ἓνας ἀπὸ τοὺς πιδ μεγάλους φιλοσόφους τῆς Γαλλίας, στῆς Ὀρθοκεντρικαῖς του μελέταις, ὁμολογᾷ καὶ λέει, ὅτι ὁ κόσμος θὰ χαλάσῃ, ὅχι ὅτι θὰ πέσῃ κένενας κομήτης νὰ μᾶς πλακώσῃ, ἀλλ' ὅτι, ὅπως ἐφτασαν οἱ λαοὶ τοῦ κόσμου, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ γίνῃ μιὰ γενικὴ ἀνακαταστροφή, μιὰ παγκόσμιος ἐπανάστασις, γιὰ νὰ γωρίσῃ τὸ σκυλὶ τὸν ἀφέντι του.

Προχτὲς μοῦ ἔλεγε ὁ μόνος φιλόσοφος τῆς Ἑλλάς καὶ καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας, ὁ γέρο Κοιζιάς, ποῦ τὸν ἀναγνωρίζει ὡς φιλόσοφο καὶ ὅλη ἡ Εὐρώπη, ὅτι, «δὲν θὰ φτάσω, παιδί μου, νὰ δῶ κ' ἐγὼ τὸ γενικὸ χαλασμὸ τῆς κοινωνίας, ὅλου τοῦ κόσμου ποῦ θὰ συμβῆ ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια καὶ εἰς τὸν ὅποιον θὰ συμπαραφερθῆ καὶ ἡ Ἑλλάδα».

Λέει ἡ Νέα Ἐφημερίς, ὅτι ὑπάρχο,ν κατὶ λαοκόποι, ποῦ συμπορασσοῦν τὸ Λαὸ, = Ἐγὼ, = εἰς ἐπαναστάσεις, δὲν ἔχει ἀνάγκη ὁ Λαὸς τὸ ὅποιον ὁ Χριστὸς καὶ ὁ Σωκράτης ἐπροστάτευσαν νὰ διεγερθῆ ἀπὸ μένα τὸν Παληάνθρωπο.

Ὁ Λαὸς, κερατάδες, εἶνε ἐκεῖνος ποῦ ἀγοράζοντας τῆς ἐφημερίδες σας, σὰς δίνει ψωμί καὶ τρῶτε, ὁ Λαὸς εἶναι ὁ κήμιος Λαὸς, καὶ ὁ χαμηλὸς Λαὸς εἶναι ἡ ἰσχὺς τοῦ βασιλέα.

Καὶ ὁ Βερναδάκης, ὁ μόνος ἱστορικός μας, τὰ ἴδια λέει, ὅτι ὕστερα ἀπὸ ὀλίγα χρόνια, θὰ δῆτε ποῦ θὰ φτάσῃ αὐτὸς ὁ Λαὸς ὁ χαμηλὸς.

Μᾶς βάζετε φέρους, βάζετε, κερατάδες ἕσους θέετε, ἀλλὰ πρέπει δὲ συλλογισθῆτε καὶ ποῦ στέκεστε, μᾶς λέτε ὅτι ἀπεριμώμαστε γελοίας κοινωνικημονιστικὰς ἰδέας τῆς Εὐρώπης, θὰ σὰς δείξω ἐγὼ μεθαύριο, ποιοὶ εἶνε οἱ γελοιοὶ, σεῖς ἢ ἡμεῖς ὁ Λαὸς.

Μᾶς λέτε, ὅτι ἀρχισαν νὰ μπένουν στὸ Λαὸ γελοίας κοινοιστικαῖς ἰδέαις, καὶ ὁ Λαὸς, ἀπεδείχνηται τὸρα ὅτι εἶνε πράγματι χαμηλὸς Λαὸς, αὐριο θὰ σὰς τρίψῃ τὰ μοῦτρα, γιὰτὶ τὸρα εἶνε κουρασμένος. Ἐκκενε αὐτὴς ὁ χαμηλὸς Λαὸς, τὴν ἐπανάστασι τοῦ 21 ὁ χαμηλὸς Λαὸς σκότωσε τὸν Κυβερνίτη, ὁ χαμηλὸς Λαὸς ἐδίωξε τὸν Ὄθωνα, ὁ χαμηλὸς Λαὸς ἐδίωξε τὸν Σπύνηκ, ὁ χαμηλὸς Λαὸς ἔκκενε τὸ Σύνταγ-

μα, ὁ χαμηλὸς Λαὸς προσήθε ὡς χαμηλὸς μὲ ἐνθουσιασμὸ στὴν Ἐπιστρατῖα καὶ πῆρε μόνον μὲ τὴ προθυμία του τὴν Ἠπειρο—Θεσσαλία.

Τί κάνανε αὐτοὶ οἱ μασηκράδες ποῦ πέρνουν καὶ μετὰ θάνατο σύνταξι, καὶ γδύνουν τὸ ἔθνος, τὸν χαμηλὸ Λαὸ καὶ μετὰ θάναντο;

Ἐχετε τὴν ἰδέα ὅτι ὑπάρχο,ν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα κοινοιστῆς;

Αἶ, εἶμαι ἐγὼ.

Κοινοιστῆς ἦτανε καὶ ὁ Σωκράτης μας καὶ ὁ Χριστὸς, κοινοιστῆς κ' ἐγὼ.

Τόσο μὲ παραπῆρε ἡ θυμὸς, ὥστε τὴ Κυριακὴ, θὰ σὰς τὸν βγάλω διπλὸν τὸν Παληάνθρωπο γιὰ νὰ ἀπισώσω, ὅσα δὲν χωρεῖ τὸ φύλλο τοῦτο.

Λαὸς καὶ κύριος ὁ Θεός.

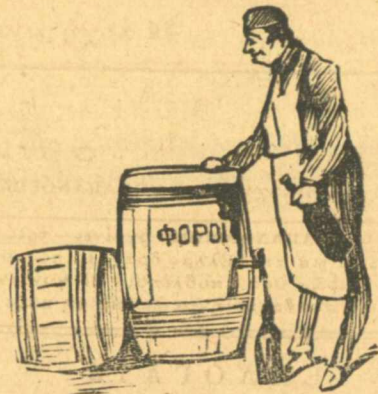
Ἡ συνέχεια μεθαύριο τῆ Κυριακῆ.

Κά ἀνεῖς

νὰ μὴ ἔχη παρρησιο γιὰ ὅσα δὲν δημοσιεύσα γιὰτὶ ὡς καθὼς παρτηρᾶτε μ' ἔφαγε τὸ ἄρθρο.

Διαβίδουν

μερικοὶ, ὅτι λαβένουν μέρος εἰς τὸ γορψιμο τοῦ Παληάνθρωπου ἢ ὅτι μοῦ δινουν πληροφορίας, αὐτὸ εἶνε ψεῦδος κακοηθέστατον, κένενας ἄλλος οὔτε ὁ Θεὸς ζασκεῖ ἐπιουὴ ἀπάνω σ' ἐμένα παρὰ ἐγὼ καὶ ὁ Λαὸς, ὁ ἴποιος μὲ ὑποστηρίζει μὲ τὴ πεντάρα του.

Παρὰ νὰ σὲ γορψολογήσῃ ὁ Καλλιῆς, καλλιτέρας νὰ σὲ χύσω. Βέρα κρασί.

Ἰσχὺς μου ἢ ἀγία τῶ Λαοῦ,

Μ' αὐταῖς τῆς πέρλαις κοντεύω νὰ γίνω καὶ Αὐτοκράτορας τοῦ Μαρόκου.

Ἄγαλμα Καλλιῆ μετὰ θάνατο.